

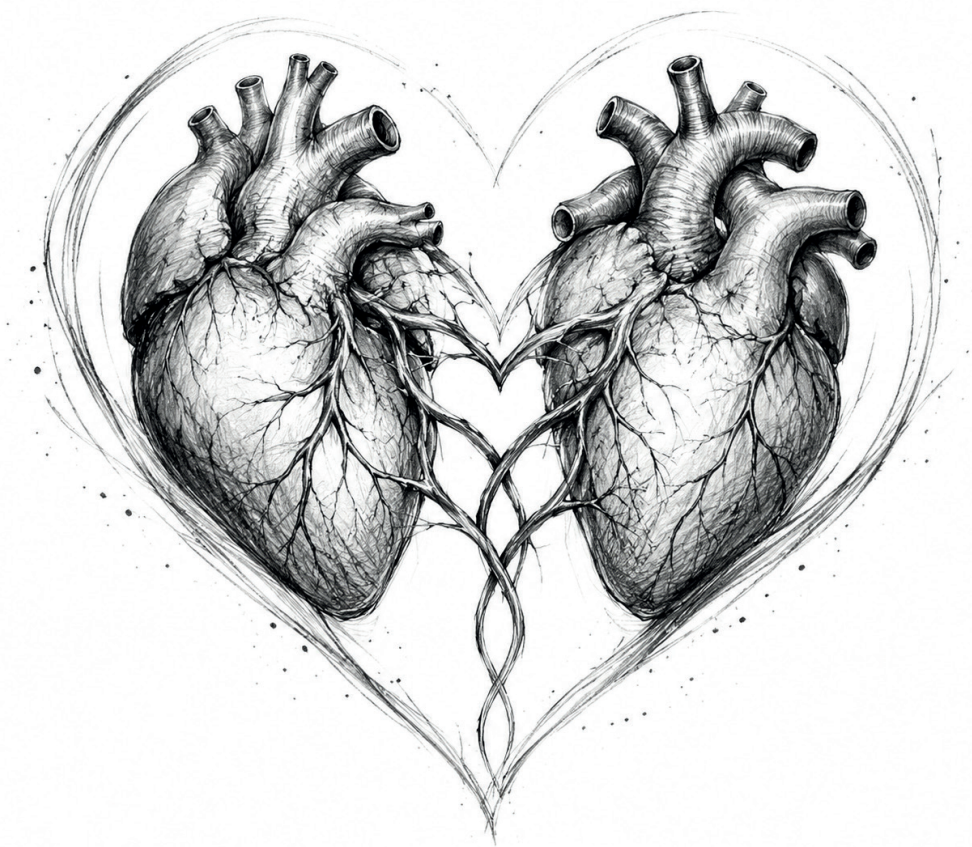
Stíny kapradí

Lukáš Harvánek

Hořkost

Až příště ochutnám hořkou čokoládu, poznám její skutečnou hořkost. Nejen tu, která zůstává na jazyku, ale i tu, která se usazuje hluboko v srdci. V její chuti se budou odrážet vzpomínky a každý kousek v sobě ponese tiché tajemství, které nelze vyslovit slovy.

Granátové srdce

Mé srdce krvácí a zpívá
žalostnou píseň o lásce.
Plamen vášně ztrácí svoji sílu.

Slavík z posledních sil zazpívá hymnu,
připomínám kvítek v osamělé pustině.

Ach, srdce krvácí, žalem umírá,
když slyší tu žalostnou píseň o lásce.

Ve stínu mlčení kvílí světlo,
ztrácí se ve tmě, kde láska bdí.
Hvězdy pláčou nad údolím smutku,
pramení z nich řeky nekonečných dní.

Země šeptá příběhy dávné touhy,
vítr hladí tvář ztraceného snu.
Granátové kapky, rudé jako krev,
se rozplývají v chladných kamenech pod mými
kroky.

Srdce puká pod tíhou naděje,
mizí jako opar nad krajinou.
Čas nelítostně hlodá vzpomínky,
rozmetá je v prach, co vítr odvane.

A přesto, v hlubinách bolesti,
rodí se nový plamen, zázrak ticha.
Stíny mizí, slunce pozvedá korunu,
granátové srdce znovu bije.

Každý krok je píseň, každý nádech tanec,
snění klíčí v jizvách starých ztrát.
Granátová vášně roztíná mlčení,
zanechává stopu v srdci světa.

*Table báseň je úplně první, kterou jsem kdy napsal,
a je vyznáním mých citů.*